

Hồi thứ ba mươi bảy

Lạc Đỉnh Song Hùng

Như Thiên Hân cũng thoáng lộ vẻ lo âu, khẽ cau mày đáp:

- Cùng đi với lão phu ra vùng Nam Hoang, còn có hai người nữa, một người là Cổ Phiêu Hương cô nương, cao đồ của Thuý Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm. Và một người là Phó Thiên lân, sư đệ đệ của lão phu. Nay ở Bách Thú Nham đã có tín hiệu cáo cấp chắc là hai người ấy đã ra tay xung đột với bọn thủ hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ rồi cũng nên? Và căn cứ theo đó thì hai tên vừa ở đây tháo lui, chắc là...

Không đợi Như Thiên Hân dứt lời, Đào Hoa Công Chúa Mạn Tiểu Hà đã lên tiếng:

- Ngoại trừ hai gã hung đồ Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn ra, không còn kẻ nào có can đảm xâm nhập vùng cấm địa thuộc Đào Hoa Nguyên của tiệp nữ. Không phải Mạn Tiểu Hà có ý khoe khoang trước mặt ba vị, nếu đêm nay bọn chúng không thừa cơ lúc tiệp nữ bận rộn đón tiếp ba vị, mà len lút theo vào, thì dù thân thủ của chúng có cao siêu hơn thế nữa, cũng khó lòng mà lọt được vào đây theo như ý muốn! Bây giờ, Bách Thú Nham đã có tín hiệu cầu cứu, và hai gã hung đồ cũng đã hấp tấp tháo lui, chúng ta chẳng cần biết có phải là hai vị Phó, Cổ đã tới hay không, mà cũng nên để ý quan sát thử xem cho biết rõ hư thực, hầu kịp thời ứng phó khi cần.

Đề nghị của Đào Hoa Công Chúa rất hợp với ý muốn của Nhân Thu Thủy, cho nên nàng đã đứng dậy trước tiên, với vẻ mặt bồn chồn lo âu khôn tả.

Trong khi đó, Như Thiên Hân tuy cũng hết sức lo ngại về sự an nguy của Phó Thiên lân và Cô Phiêu Hương, nhưng ông ta còn ngại, vì chủ nhân chưa xuất động mà không tiệp để lộ nhược điểm của mình. Cho nên khi thấy Nhân Thu Thủy hốt hoảng đứng dậy, ông ta bèn khẽ đằng hắng một tiếng, định ngăn cản thì đã thấy Đào Hoa Công Chúa tươi cười nói:

- Như đại hiệp bất tất phải quá phần câu nệ lễ tiết, và Nhân tiểu muội cũng chớ nên bồn chồn lo lắng làm chi. Vì giữa Đào Hoa Nguyên và Bách Thú Nham còn cách hai dãy núi cao nguy hiểm. Dù Lôi Chấn Vũ và Phi Nam Kỳ có thân pháp khinh công nhanh đến đâu chăng nữa, cũng phải mất một thời gian tương đương mới có thể về tới sào huyệt của chúng được. Trong khi đó chúng ta có một đường tắt, nằm về phía đông bắc Đào Hoa Nguyên, tức là ngọn kỳ phong nằm ngang, chia ngọn về phía Bách Thú Nham mà người địa phương thường mệnh danh là ngọn "Long Giốc Phong". Để hiểu rõ, tiểu nữ dẫn ba vị lên

ngọn kỳ phong này quan sát cho hiểu rõ hư thực của Bách Thú Nham trước, rồi sẽ tìm cách định đoạt sau.

Dứt lời, Mạnh Tiểu Hà liền đứng dậy thân dẫn ba vị quý khách, đem tám tên thị nữ và tám dũng sĩ rời căn nhà sàn, nhằm hướng đông bắc cất bước.

Đường đi qua một cánh đồng trống, qua mấy khu dân cư dẫn tới một rừng đào sâm uất.

Tới đây, Đào Hoa Công Chúa bèn ngừng bước quay lại mỉm cười trở tay về phía rừng đào nói với bọn Như Thiên Hân:

- Để lên núi cho được mayu chóng, xin mời ba vị theo tiện nữ dùng thân pháp "Đạp Hoa Phi Độ" vượt qua cánh rừng đào này, cho đỡ tốn thì giờ.

Bọn Như Thiên Hân ba người, đều mỉm cười gật đầu đồng ý, nhưng trên nét mặt người nào người nấy đều lộ vẻ lo lắng vô cùng. Nhất là Nhân Thu Thủy, sau khi nghe tin Bách Thú Nham phát tín hiệu cáo cấp, thì nàng có cảm giác cho rằng, thế nào Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương cũng đã tới Dã Nhân Sơn, và nàng còn tưởng ra những cảnh giao đấu rừng rợn như: Cổ Phiêu Hương vũ lộng thanh Thiên Lam Độc Kiếm, liều mình ác đấu cùng bọn ác đồ mãnh thú môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn. Hoặc cảnh Phó Thiên Lâm sử dụng thanh kiếm vô danh của Công Tôn Đình trao tặng, độc chiến với ba con "Khỉ đột tóc vàng" và ba con "Hoàng kim ngao vương", tình trạng rất là nguy ngập, v.v....

Giữa lúc Nhân Thu Thủy đang bồn chồn lo lắng, thì Đào Hoa Công Chúa đã nhẹ nhàng phi thân lên đỉnh ngọn rừng đào!

Như, Bạch nhĩ lão cũng nhìn nhau trao đổi ý kiến một cái, rồi đồng loạt, vung cánh tay áo rộng phát phơ, phi vọt thân hình lên không, lướt theo phía sau Đào Hoa Công Chúa.

Còn lại mười sáu tên nam nữ người Mèo, tuy đều là những hảo thủ được tuyển lựa kỹ càng trong số các võ sĩ tại Đào Hoa Nguyên, nhưng so với bốn vị chủ khách thì họ còn thua kém rất xa! Chính họ cũng tự biết; không có đi trên ngọn cây cành lá, nên họ đành phải xuyên rừng đi theo phía bên dưới.

Còn phía trên, chủ khách bốn người đều thi triển thân pháp khinh công thượng thặng, phi nhanh như nước chảy mây trôi.

Đào Hoa Công Chúa cất bước rất nhẹ nhàng, thoạt trông có vẻ chậm chạp, nhưng thực ra rất nhanh. Trong lúc phi hành có đôi khi nàng cố ý thi triển hết nhất thân sở học, lướt đi như một ánh điện chớp. Chẳng khác một vị nữ tiên ngự phong phi hành!

Như Thiên Hân cũng nhẹ nhàng, ung dung cất bước, theo sát Đào Hoa Công Chúa, lúc nào cũng giữ khoảng cách trong vòng hơn một trượng không kém.

Bạch Nguyên Chương mặt luôn luôn tươi cười, ống tay áo rộng nhẹ nhàng vung vẩy, đi song song ngang hàng với Như Thiên Hân.

So sánh với mọi người, Nhân Thu Thủy có phần kém hơn một chút. Tuy nàng cũng cố gắng theo kịp được mọi người, nhưng đôi khi thân hình nhảy lên đáp xuống có làm rơi rụng một hai cánh hoa!

Một lát sau, dưới sự hướng dẫn của Đào Hoa Công Chúa, Như, Bạch nhị lão và Nhân Thu Thủy ba người, đã vượt qua cánh rừng đào sầm uất, băng qua một sườn đồi, bắt đầu trèo lên một ngọn kỳ phong có hình thế rất là quái dị.

Danh sơn kỳ phong trong thiên hạ có biết bao nhiêu mà kể nhưng chưa có ngọn nào kỳ dị như ngọn núi này. Vì mọi ngọn núi khác, thông thường đều mọc từ dưới chân thẳng lên cho tới chót đỉnh giáp tận mây xanh cũng vậy. Duy chỉ có ngọn "Long giốc kỳ phong" này lại có hình thế kỳ dị, đặc biệt là từ dưới chân mọc lên cao độ mười trượng, thì núi bắt đầu mọc ngang, nằm xiên xiên ra ngoài khoảng không hàng bảy tám mươi trượng, trông chẳng khác một chiếc độc giác của một con thương long to lớn kỳ dị.

Gần tới chót núi, lại có ba bốn cây cổ tùng mọc xum xuê càng làm tăng thêm vẻ kỳ bí của ngọn núi thêm hiểm đặc biệt này.

Đào Hoa Công Chúa tiến lên trước, phi thân tới tận chót núi, phóng mắt nhìn về phía một bãi đá phẳng đằng xa, thấy có một đạo kiếm quang màu lam đang lên xuống lấp loáng như một con Thần Long quấy phức. Ngoài đạo kiếm quang màu lam này, còn có một đạo bạch quang, trông tựa một dòng suối bạc quanh co uốn khúc chảy trên mặt đất. Chung quanh hai đạo lam quang và bạch quang có vô số những đốm đen lớn nhỏ bất nhất, vây bọc lui tới hàng đàn.

Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy cũng lần lượt trước sau bước tới, nhìn xuống, thấy hai đạo hàm quang màu lam và màu bạc thì họ đoán biết là Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân hai người đã tới Dã Nhân Sơn và đang cùng lũ môn hạ ác thú của Đồng Cổ Thiên Tôn động thủ giao đấu.

Đào Hoa Công Chúa đưa tay trở đạo kiếm quang màu lam quay lại nhìn Như Thiên Hân khẽ cau mày hỏi:

- Như đại hiệp, có phải người sử dụng đạo kiếm quang màu lam kia là môn hạ của "Thủy Vi Tiên Tử" hay không?

Như Thiên Hân đã biết rõ tâm ý của Đào Hoa Công Chúa nên khi nghe hỏi, ông ta khẽ cau mày trầm ngâm một lúc rồi mới đáp:

- Công Chúa nói rất đúng, nàng ấy chính là Cổ Phiêu Hương cô nương, đồ đệ đắc ý

của Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm. Tâm tình tư chất vị cô nương ấy đều khá và điểm nào cũng có phần xuất sắc siêu nhân, nhưng khiếp hãi thủ đoạn ra tay hơi ác độc một chút.

Đào Hoa Công Chúa lộ vẻ tươi cười, nói:

- Như đại hiệp quả thực là một bậc minh lý, xét đoán sành sỏi, tiểu nữ rất lo ngại, khi tên lão quái Phỉ Nam Kỳ về tới sào huyệt, hẳn thấy đồ đệ môn hạ của hắn bị thương vong chết chóc nằm la liệt thế kia thì đời nào hắn chịu nhẫn nhục nương tay? Khi đó, hai vị Phó, Cổ, tuy có là môn đệ danh gia nhưng vì tuổi tác kinh nghiệm và công lực hỏa hầu cũng còn non kém rất nhiều so với hai tên lão quái đó. Cho nên, tiểu nữ rất e ngại, sợ rằng chưa chắc hai người đã địch nổi bọn chúng.

Nghe nói, Như Thiên Hân luôn luôn gật đầu đồng ý nhưng ông ta chưa kịp đáp, thì đã nghe Nhân Thu Thủy tiếp lời hỏi:

- Mạnh tử tử, bây giờ chúng ta đã biết lân ca ca và Cổ tử tử đang gặp kinh địch nguy hiểm, vậy thì chúng ta có cách nào tiếp ứng cho mau chóng được không?

Bạch Nguyên Chương cũng lộ vẻ lo âu nhìn Đào Hoa Công Chúa hỏi dồn:

- Xin Công Chúa cho biết, dưới chân ngọn kỳ phong này có con đường tắt nào đến Bạch Thú Nham được trước để giúp đỡ Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân khỏi bị hại về tay hai tên lão quái Lôi Chấn Vũ và Phỉ Nam Kỳ hay không?

Đào Hoa Công Chúa khẽ lắc đầu chậm rãi, đáp:

- Dưới chân ngọn kỳ phong này, tuy có một con đường mòn, nhưng bây giờ thì đã muộn quá rồi, xin mời ba vị hãy nhìn xem kìa!

Vừa nói, Đào Hoa Công Chúa vừa đưa tay trở về phía sườn núi bên mặt. Bọn Như Thiên Hân nhìn ngón tay trở của nàng, chỉ thấy hai chấm đen nhỏ đang vượt qua một ngòi nước và chạy nhảy như bay về hướng Bạch Thú Nham.

Trong chớp mắt, hai chấm đen đã về tới đích.

Khi tới nơi, một bóng đen bỗng bắn vọt lên cao hàng năm sáu trượng, lao đầu chụp xống vàng kiếm quang màu lam. Còn một bóng đen khác thì đưa tay rút một món binh khí rất kỳ lạ. Bạch Nguyên Chương vội chú ý quan sát và lộ vẻ kinh hãi vô cùng. Vì ông ta nhận ra món binh khí kỳ lạ đó chính là cây "Cửu Chuyển Tam Hoa Ngọc Như Ý" oai chấn giang hồ của Nam Hoàng Hạp Đạo mà xưa nay hắn ít khi dùng tới.

Lại nói về trường hợp của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, khi ra tới vùng Nam Hoang, may nhờ có Phó Thiên Lân lúc trước đã được đi cùng với Bách Cầm Tiên Tử Công Tông Đình, từ Mãng thương sơn đến Bạch Thú Nham một lần, cho nên chàng còn mang máng nhớ được phương hướng và đường lối và Bạch Thú Động.

Nhưng khi đến cửa động, hai người đã bị bọn ác miều môn hạ Đồng Cổ Thiên Tôn đón tiếp một cách rất kiêu ngạo vô lễ, không như đối với toàn Đan Tâm Kiếm khách vừa tới trước. Cho nên Cổ Phiêu Hương đã không dằn được cơn nóng giận mà đã sử dụng Thiên Lam Độc Kiếm, chém bay đầu hai gã ác miều hung cuồng nhất trong bọn.

Thấy vậy, Phó Thiên Lâm hơi cau mày lộ vẻ lo ngại thì Cổ Phiêu Hương đã cất tiếng cười khanh khách, bảo chàng:

- Phó đệ chớ nên giữ lòng nhân hậu quá như thế, vì hai tên lão quái và bọn nghiệt đồ môn hạ của chúng đã táng tận lương tâm, không còn phương thế nào cứu vãn lời cuốn được nữa. Chúng ta đã từ Trung nguyên ra tới đây để tiêu trừ bọn võ lâm bại hoại, thì còn đợi gì mà không thẳng tay tiêu diệt cho hết lũ hung đồ này đi... Nào, Phó đệ hãy cùng tử tử dùng song kiếm liên hoàn, giết sạch bọn này một trận cho sướng tay!

Mấy câu nói của Cổ Phiêu Hương lời lẽ rất nghiêm chỉnh. Hơn nữa, nàng cũng đã ra tay sát hại đối phương rồi. Cho nên, Phó Thiên Lâm cũng buộc lòng phải sử dụng thanh Cổ kiếm vô danh hợp sức cùng thanh Thiên Lam Độc kiếm của Cổ Phiêu Hương, để truy sát bày ác thú và lũ ác miều môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn. Và thanh cổ kiếm trong tay chàng vừa loé lên một vầng kiếm quang màu bạc, thì đã có năm sáu tên ác miều bị bay đầu táng mệnh...

Lúc này lũ miều đồ hung ác mới rõ sự lợi hại! Cho nên, một mặt, chúng nổi "hiệu còi" báo động các cấp với hai tên lão quái đang lên theo bọn Như Thiên Hân vào Đào Hoa Nguyên và một mặt, chúng thả tất cả ác thú trong Bách thú động ra, vây chặt lấy đối phương liều chết chống cự. Nhưng oai thế song kiếm của Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương lại rất dũng mãnh, nên khi hai tên lão quái nghe tin hiệu cáo cấp chạy về tới sào huyệt, thì trên Bách Thú Nham đã ngổn ngang xác chết của người và thú, máu chảy thành ngòi, trông rất thê thảm...

Xưa nay, Đồng Cổ Thiên Tôn vẫn tự coi là bá chủ tại vùng Dã Nhân Sơn, không ai dám xâm phạm trên chóc, nay nhìn thấy thảm cảnh như vậy, thì không sao dằn được tức giận, hân đã gầm lên những tiếng vang dội như một con mãnh thú bị thương định nuốt sống đối phương lập tức. Nhưng đến khi nhìn thấy thanh Thiên Lam Độc Kiếm trong tay Cổ Phiêu Hương, thì bất giác, hân lại sửng sờ ngạc nhiên hỏi:

- Con ranh này, có phải mi là "Hong Y La Sát" đồ đệ của Nhuế lão bà đấy không?

Cổ Phiêu Hương thu kiếm đứng ngạo nghễ đáp:

- Đúng đấy, hai tên lão quái chúng bây, là những kẻ không biết thuận nghịch gì cả, mà đã táng tận lương tri, dám ra tay ám hại Đan Tâm Kiếm Khách và ân sư ta tại giữa cuộc sắp

huyết minh thệ, đông đủ các anh hào bốn phương, thì thử hỏi, mi còn mặt mũi nào, đáng nhắc đến danh hiệu của ân sư ta nữa?

Nghe mấy lời mắng nhiếc, Lôi Chấn Vũ lại càng tức giận tràn hông. Hắn gầm lớn một tiếng như cộp rống, thân hình bay vọt lên cao hơn bốn trượng, lộn người quay đầu trở xuống xòe hai bàn tay to lớn như hai chiếc quạt nan, với mười ngón tay đầy móng nhọn hoắt như những chiếc móc câu, chụp xuống đỉnh đầu Cổ Phiêu Hương, kèm theo một luồng gió rít ào ào!

Từ khi Cổ Phiêu Hương thấy hai tên lão quái đã nghe tín hiệu cáo cấp của lũ thủ hạ, mà kịp thời chạy về sào huyết thì nàng đã lưu ý đề phòng. Đến nay lại thấy tên lão quái Lôi Chấn Vũ, trong lúc tức giận ra tay với một oai lực dũng mãnh ghê gớm thì cũng hơi sồn lòng. Nhưng vì xưa nay nàng vốn là người có tính kiêu ngạo. Ngoài Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân và ân sư ra, nàng chưa hề phục tùng ai bao giờ. Cho nên, khi thấy lão quái ra tay tuy nguy hiểm, nhưng nàng chỉ khẽ nghiêng mình đảo chân nhích về bên phải nữa bước tránh khỏi mặt chánh của luồng chưởng phong "Thiên ngoại la hồng" của đối phương. Đồng thời, tay tả của nàng khẽ lật ngược, đẩy ra một luồng cách không chưởng lực, với một sức nhu kinh vô hình, đánh thuốc từ dưới lên trên. Kế đó, thanh Thiên lam Độc kiếm bên tay mặt nàng, cũng thuận thế sử dụng một tuyệt học "Khổng tước hồi tường" tỏa ra một vòng kiếm quang màu lam chói lọi. Chỉ nghe mấy tiếng "ối, ối...!" thê thảm, hai tên ác miều đứng bên cạnh vừa vác lao xông vào đánh lén, đã bị luồng kiếm quang của nàng tiện đứt cả đầu người lẫn đao máu phun tung tóe khắp mặt đất...

Trong khi đó, luồng chưởng phong bên tay tả của nàng tung ra chạm vào luồng chưởng phong của tên lão quái từ trên không chụp xuống, đã bị dội lại, tê nhức cả một cánh tay, và tạng phủ cũng thấy rung động, khiến nàng không khỏi giật mình kinh hãi, mà vội vàng đảo bước tung mình, nhảy xéo sang bên cạnh hơn một trượng, đứng ngay chỗ tên lão quái Nam Hoang Hạc Đạo trong khi tên này đang múa cây Bích Ngọc Như Ý bên tay mặt sử dụng chiêu thế "Phiên vân phúc vũ", gạt bắn thanh Cổ kiếm vô danh trong tay Phó Thiên Lâm. Đồng thời cây "Tiêu hồn Bảo Trượng" bên tay tả hắn, thuận thế sử dụng liên tiếp hai thế "Thiên đài chỉ lộ" "Nguyệt hạ thôi môn" điểm ngay hai trọng huyết "Thất khảm" và "Kỳ môn" trước ngực Phó Thiên Lâm.

Vì vậy, khi thân hình Cổ Phiêu Hương chưa chấm đất thì thanh kiếm trong tay nàng đã toả thành một vòng kiếm quang chói loà chặt ngay cổ tay tả Nam Hoang Hạc Đạo để hoá giải thế công của hắn!

Tên lão quái đạo này, tuy cặp mắt đã mù, nhưng nhĩ lực của hắn linh mãnh dị thường, khi kiếm phong của Cổ Phiêu Hương vừa xẹt đến, hắn đã kịp thời ứng biến, trầm

cổ tay dựng ngược cây bảo trượng lên để chống đỡ. Một thanh thần kiếm tuyệt đại và một cây bảo trượng hân hữu chạm nhau phát tiếng "coong, coong..." như tiếng chuông rền...

Sau khi lưỡi kiếm chạm vào cây gậy của đối phương, Cổ Phiêu Hương thấy gan bàn tay bị nóng ran, nàng vội vàng cau mày, mượn đà xoay người một vòng, với một chiêu "Tiên nữ tán hoa" rất xảo diệu múa kiếm toả thành một vòng kiếm ảnh sáng chói, tiếp tục chụp xuống đầu Phí Nam Kỳ.

Phó Thiên Lân cũng thừa lúc Cổ Phiêu Hương tấn công đối phương hai thế kiếm liên tục, chàng vội vàng vận dụng công lực toàn thân lên cánh tay mặt, vung thanh Cổ kiếm gạt mạnh cây Bích Ngọc Như Ý của Phí Nam Kỳ sang một bên, đồng thời hai bên hai gót chân soay mạnh mấy vòng thanh thần kiếm được biến sang chiêu thế "Đảo quyền cuồng lan" chém ngược vào giữa luồng kinh phong từ phía sau đang dồn tới!

Trong lúc xoay mình, múa kiếm, đón đỡ luồng chưởng phong phía sau lưng, chàng còn vận công lên tả chưởng đẩy ra một luồng kinh khí hùng hậu, phối hợp với chiêu thức "Tiên nữ tán hoa" của Cổ Phiêu Hương dồn ép Nam Hoang Hạc Đạo Phí Nam Kỳ phải lách tránh nhảy lùi về phía sau bảy tám bước, miệng rống lên mấy tiếng tỏ vẻ tức giận vô cùng!

Trong khi đó thì Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ cũng tung mình nhảy sang bên cạnh hơn một trượng, trợn cặp quái nhãn tròn xoe, lộ hung quang sáng quắc.

Nguyên hai luồng chưởng phong đánh lên phía sau lưng Phó Thiên Lân vừa rồi, là chưởng lực của Đồng Cổ Thiên Tôn, hẳn định đẩy về phía Cổ Phiêu Hương để đuổi theo nàng phi thân về hướng Phó Thiên Lân, nhưng lại bị chàng vung kiếm chém ngược lại. Bởi vậy khi song chưởng của lão ta vừa tung ra bỗng nhiên gặp phải một luồng hào quang lạnh buốt chặn lại, thì dù công lực của lão quái có cao đến đâu, cũng phải kiêng dè mà thu thế nhảy tránh.

Qua mấy chiêu, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương tuy chưa bị nao núng trước công lực siêu tuyệt của hai tên lão quái Nam Hoang Hạc Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn. Nhưng bốn người đứng quan sát trên đỉnh "Long Giốc Kỳ Phong" thì đều hồi hộp lo ngại cho hai người không ít.

Nhất là Nhân Thu Thủy thì lại còn lo lắng hơn. Nàng luôn luôn quay đầu lại nhìn Như Thiên Hân, tuy vẫn miễn cưỡng giữ được sự bình tĩnh, không thốt ra lời, nhưng trên nét mặt đã lộ vẻ lo lắng vô cùng.

Giữa lúc ấy, tại "Bách Thú Nham" sau một phút yên lặng trận đấu lại bắt đầu trở nên sôi nổi. Lần này hai tên lão quái đã chú ý thi triển tuyệt học, nên sau mấy chiêu chúng đã

chiếm được ưu thế.

Tuy nhiên, hai đối thủ trẻ tuổi cũng là những tay xuất sắc. Cổ Phiêu Hương thì đã được Thuý Vi Tiên Tử chân truyền, nội lực đã luyện tới bảy tám phần hoả hầu. Còn Phó Thiên Lân thì cũng đã được xảo ngộ Bách Diệu Tiên Nhân Đồ Vô Đầu chẳng những học thành "Thân pháp bách cầm" thần diệu vô song, mà còn được phục dụng các loại linh dược dị quả, giúp cho công lực tăng tiến một cách thần tốc.

Cho nên, mặc dầu hai tên lão quái có nhờ vào công lực thâm hậu, tu luyện trong nhiều năm, chiếm được phần nào ưu thế, nhưng nếu muốn khiến Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân phải buông khí giới, cúi đầu chịu thua hoặc bị táng mệnh, cũng không phải chuyện dễ dàng có thể thực hiện trong một chốc lát được.

Riêng về Nam Hoang Hạt Đạo, hắn có thể thi triển môn ám khí "Cửu chuyển tam hoa" ngấm dầu trong cây Bích Ngọc Như Ý để sát hại địch thủ. Nhưng vì hắn ta tự cậy thân phận thuộc hàng tiền bối, và đối thủ là hai kẻ hậu sinh hạ bối, không tiện khinh dụng. Cho nên hắn chỉ ra sức hợp cùng Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái vây đánh, đợi cho hai người kiệt sức tự bại...

Như Thiên Hân đứng trên đỉnh "Long giốc phong" chú mục quan sát, ông ta thấy hai luồng kiếm quang màu lam và màu bạc đã dần dần chuyển từ thế công sang thế thủ và luôn luôn phải chống đỡ nguy hiểm, thì biết chỉ trong vòng nửa khắc nữa Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương nhất định sẽ bị đối phương hạ độc thủ. Cho nên ông ta vội quay sang phía Đào Hoa Công Chúa lo lắng hỏi:

- Mạnh Công Chúa cứ xem tình thế dưới Bách Thú Nham thì Cổ cô nương và tỳ sư diệt không đủ sức chống chọi được bao lâu nữa, lão phu định bề một cánh cổ tùng để làm đà, mượn sức nhảy xuống cứu viện, không biết có nên chăng?

Trong lúc nói chuyện, Như Thiên Hân vừa đưa tay trở vào cây cổ tùng bên cạnh, vừa nhìn Đào Hoa Công Chúa đợi trả lời.

Nghe xong, cặp mắt Đào Hoa Công Chúa chợt lộ thần quang lóng lánh, mỉm cười lắc đầu đáp:

- Ngọn núi này cao có tới hơn trăm trượng, người thường khó mà nhảy xuống được an toàn. Phương pháp của Như đại hiệp tuy có thể gọi là một phương pháp nhanh nhất, và thần công cao siêu nhất. Nhưng dù cho có nhảy xuống tới chân núi được yên ổn, thì cũng còn phải vượt qua một ngọn đèo sâu rộng nữa mới tới Bách Thú Nham, vừa tốn sức lại mất thì giờ. Trong khi ấy, chưa chắc hai vị Phó, Cổ đã đủ sức chống đỡ khỏi bị đối phương hạ thủ. Chi bằng, bây giờ chỉ có cách dùng tín hiệu đặc biệt của Đào Hoa Nguyên, thông báo

cho hai tên lão quái phải lập tức ngừng cuộc giao đấu mới là thượng sách.

Dứt lời, Đào Hoa Công Chúa không đợi Như Thiên Hân đáp lời, nàng đã lập tức quay lại dùng tiếng địa phương dặn dò hai cô gái Mèo đứng bên cạnh mấy câu.

Chỉ thấy hai cô gái này, sau khi nghe lời dặn bảo của chủ nhân một cô vội rút bên sườn ra một chiếc sừng dê nhỏ, hình dáng rất đặc biệt, rồi đưa lên miệng thổi một hơi dài âm điệu truyền đi rất xa.

Lúc đó, dưới Bách Thú Nham, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đang dùng song chưởng phát huy võ công quỷ dị và chân lực thâm hậu để tấn công Thánh Thủ Quan Âm Cổ Phiêu Hương tới tấp. Mỗi chiêu mỗi thế của hắn đánh ra đều có sức mạnh như sấm như sét.

Còn Nam Hoang Hạt Đạo thì so với Lôi Chấn Vũ công lực của hắn có phần cao hơn. Cho nên cây Bích Ngọc Như Ý bên tay mặt và cây Tiêu Hồn Bảo trượng bên tay tả của hắn, đã tạo thành một oai thế tuyệt luân, đồn Phó Thiên Lân phải luống cuống chân tay trong vòng trượng ảnh cương phong. Và thanh Cổ kiếm vô danh của chàng hầu như chỉ còn sức chống đỡ gượng gạo mà thôi!

Cứ tình trạng này thì chỉ trong một lát nữa Phó Thiên Lân sẽ bị thảm bại trước, và Cổ Phiêu Hương cũng gặp điều bất trắc theo sau!

Nhưng...

Giữa lúc hai tên lão quái đang đắc ý và sắp sửa cùng hò hét ngăm ra hiệu cho nhau, để chuẩn bị cùng hạ độc thủ, thì bỗng nhiên tiến tù và sừng dê đã vang từ trên đỉnh "Long giốc phong" đưa xuống.

Nghe tiếng hiệu tù và, Đồng Cổ Thiên Tôn hết sức kinh ngạc, hắn vội vàng thu thế, ngừng tay, nhảy lui về phía sau hơn hai trượng, trở mắt ngửng đầu nhìn về phía có tiếng tù và, mắt lộ vẻ tức giận vô cùng! Một lát sau, hắn mới quay sang phía Nam Hoang Hạt Đạo đang giao đấu nghiêng răng kèn kẹt, hậm hực bảo đồng bọn:

- Phí huynh, không hiểu tại sao bữa nay, con mù lảng giềng của tiểu đệ lại bỗng dưng trở mặt giúp đỡ người ngoài như thế? Chính mù ấy đã dùng "giốc địch" truyền thanh, đòi chúng ta phải lập tức ngừng tay, và còn buộc phải đưa hai nam nữ tiểu tặc này vào Đào Hoa Nguyên nữa?

Nghe nói, Nam Hoang Hạt Đạo cũng hậm hậm nổi giận, lập tức cây Ngọc Như Ý và cây Tiêu Hồn Bảo trượng trong tay hắn được phối hợp thi triển hai chiêu thế liên hoàn "Tà quá kim chung" và "Khu xà nhập huyết" đồn Phó Thiên Lân phải đem hết sở trường về Bách cầm thân pháp nhảy lui về phía sau hơn một trượng. Đồng thời, miệng hắn cất tiếng

cười âm trầm lạnh lẽo hỏi:

- Theo ý Lôi huynh, chúng ta có nên tiếp nhận yêu cầu của mụ ta hay không?

Nghe hỏi, Đồng Cổ Thiên Tôn không đáp, chỉ cất tiếng cười khịt khịt lộ vẻ đánh ác.

Giữa lúc ấy, Cổ Phiêu Hương đã khôn ngoan nhanh nhẹn thừa lúc Lôi Chấn Vũ thu thế nhảy lui, nàng liền nhảy vèo về phía sau lưng Nam Hoang Hạt Đạo nhanh như một ngọn gió lốc miệng thét lên một tiếng lạnh lạnh, tay vung Thiên lam độc kiếm, sử dụng chiêu Đông hải tuyết học "Ngư long biến hoá" tạo thành vầng kiếm quang màu lam sáng chói, chụp xuống đầu đối phương nhẹ như lần chớp.

Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ nhờ có một nhĩ lực rất linh mẫn nên vừa thoáng nghe tiếng kiếm phong của đối phương, hần đã nhẹ nhàng lách mình nhảy xéo sang bên cạnh hơn một trượng, miệng rú một tiếng ghê rợn và rít giọng nói:

- Tiểu cầu vô tri và con tiện phụ Đông Hải, sao không mau cúi đầu nộp mạng, còn đợi gì nữa?

Tiếng nói của hần chưa dứt thì cây Bích Ngọc Như Ý trong tay hần, đã được hần đẩy về phí trước mặt một chút dùng ngón tay khẽ bấm vào cái nút, mấy tiếng "tanh, tanh, tanh,..." đầu cây Ngọc Như Ý đã hiện ra một lỗ tròn nhỏ, từ trong lỗ tròn này, liên tiếp bắn ra ba búp hoa màu vàng. Trông ba búp hoa, ngoại trừ sức bắn đi mau lẹ phát ra tiếng gió vu vu, còn thì không thấy có gì gọi là oai lực ghê gớm như lời võ lâm thường đồn đại. Phó Thiên lân thấy vậy, chàng liền cất tiếng cười nhạt, vận chân khí lên tả chưởng, đẩy ra một luồng nội gia cương lực về phí ba búp hoa màu vàng.

Cổ Phiêu Hương thấy Phó Thiên lân dùng chưởng lực đón đỡ ám khí của đối phương, thì nàng thất kinh biến sắc. Bởi vì nàng vốn là đệ tử đặc ý của Đông Hải Kiều Bà. Cho nên nàng đã hiểu một cách tường tận về ba món độc môn ám khí âm độc dị thường của Nam Hoang Hạt Đạo dấu ngấm trong cây Bích Ngọc Như Ý.

Chính ba món ám khí này, đã khiến bao nhiêu người trong giới võ lâm giang hồ, nghe tiếng đều phải rùng mình ghê sợ.

Môn thứ nhất tên gọi "Huyền âm băng phách quế", là một môn lợi hại nhấ, mọi khi phát xuất chẳng những số lượng đã nhiều, khiến người ta không thể tránh né và cũng không thể dùng binh khí hay chưởng lực đỡ gạt được. Bởi vì, loại ám khí này có hình dáng như chùm hoa quế, thể tích rất nhỏ, khi gặp sức mạnh chống đỡ, lập tức sẽ bể nát thành bụi theo gió bay lẫn vào không khí, chỉ trong chớp mắt, đã biến thành một luồng âm phong vô hình, ẩn chứa một chất độc kỳ hàm, không mùi không sắc, xâm nhập cơ thể người ta lúc nào không hay!

Chất kỳ độc này, không màu sắc, mắt không thể nhìn thấy, không mùi vị, mũi không thể ngửi thấy. Cho nên, thường thường sau khi đối phương đã dùng nội gia chưởng lực, chấn tan ám khí, thì đều cho rằng, đã hết lo ngại, do đó mà vô ý nhiễm phải chất âm hàm kỳ độc, táng thân không hay.

Môn thứ hai tên gọi "Ngũ độc hồng diễm mai", hình thù giống năm đoá hoa mai đỏ, khi bắn ra, gặp gió sẽ phát nóng khê chạm vào vật gì là bốc cháy lập tức và dính chặt vào vật đó. Cho nên hễ đã bị trúng ám khí rồi, thì không sao gỡ ra được nữa, chỉ đành chờ cho đến khi bị cháy tiêu thịt khô xương, táng thân mà thôi.

Còn môn thứ ba tức là ba búp hoa mày vàng mà Nam Hoang Hạo Đạo vừa bắn ra, tên gọi "Thất bộ mê hồn cúc".

Ba loại ám khí kỳ độc này, mỗi loại đều có một tính chất đặc biệt riêng.

"Huyền âm băng pháp quế" người bị trúng thương toàn thân phát lạnh, chỉ trong chớp mắt, chất hàn độc đã nhập tâm, mất hết tri giác mà gục xuống chết cứng.

"Ngũ độc hồng diễm mai" sau khi bị trúng, toàn thân cháy sạm như bị sét đánh.

"Thất bộ mê hồn cúc" độc tính tuy êm dịu hơn hai loại ám khí trên, và không làm chết người tức khắc, nhưng gặp sức mạnh chạm phải, sẽ tan thành nhiều cánh hoa cúc nhỏ, bay tung đầy trời, người bị trúng, chỉ khê trầy da chảy máu, liền hoá thành một sức độc kỳ dị từ nơi vết thương xâm nhập dần dần vào lục phủ ngũ tạng, khiến cho người ta chết lúc nào không hay.

Cho nên cây "Cửu chuyển tam hoa Bích Ngọc Như Ý" của Nam Hoang Hạo Đạo Phái Nam Kỳ đã trở thành bảo vật trấn sơn của phái Nam Hoang Vô Mục. Ngoại thế là một khối mỹ ngọc hiếm có. Bên trong cấu tạo rất tinh xảo. Oai lực của ám khí dấu ngấm bên trong lại càng độc ác bá đạo tuyệt luân. Cho nên chẳng những mọi người trong võ lâm đều ngán sợ món binh khí lợi hại này, mà ngay cả Nam Hoang Hạo Đạo cũng rất trân quý, ít khi đem ra sử dụng.

Cổ Phiêu Hương đã biết rõ sự lợi hại của món binh khí này đương nhiên nàng đã lưu ý dự phòng trước. Nhưng nàng không ngờ rằng, Nam Hoang Hạo Đạo với tính cuồng vọng kiêu ngạo xưa nay, và dấu tự ví là bức anh hùng cái thế, tôn chủ của một phái võ lại có can đảm dám ỷ vào môn võ khí tuyệt độc này, để hạ độc thủ một cách bất thành linh đối với kẻ hậu sinh văn bối như thế.

Cho nên, sau khi thấy Nam Hoang Hạo Đạo bắn ám khí "Thất bộ mê hồn cúc" Phó Thiên Lâm không rõ lợi hại đã tung chưởng dùng nội gia chân lực chống đỡ, thì bất giác nàng kinh hãi đến biến sắc. Nhưng chuyện xảy ra quá bất ngờ muốn ngăn cản cũng đã

muộn. Ba búp hoa nhỏ màu vàng, đã bị chưởng lực của Phó Thiên Lân đánh tan thành vô số cánh hoa nhỏ xíu, theo gió bay toả thành một vầng rộng lớn chụp xuống chung quanh chỗ đứng của chàng.

Nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm của Phó Thiên Lân, Cổ Phiêu Hương đã nảy ý định đương đầu thay chàng, nên nàng vội kêu lớn: "Phó đệ hãy lui mau!". Đồng thời, nàng khẽ nhắc tay tả nắm cánh tay mặt của chàng kéo nhảy lui về phía sau, tay mặt múa Thiên lam độc kiếm thành một bức tường kiếm quan màu lam, bao phủ chung quanh thân hình. Trong chớp mắt, những cánh hoa cúc nhỏ đều bị kiếm quang của nàng nghiền nát thành bụi lẫn vào không khí.

Nhưng giữa lúc ấy, Nam Hoang Hạc Đạo đã cất tiếng cười âm trầm lạnh lẽo nói:

- Tên tiểu cầu vô tri và con tiện phụ Đông Hải kia, dám cả gan cậy tài, coi thường các bậc tôn trưởng à? Bây giờ thì hai cái mạng chó của chúng bây đều bị kết liễu dưới oai lực "Thất bộ mê hồn cước" của ta rồi!

Phó Thiên Lân nghe nói, bất giác, chàng cảm thấy trên mu bàn tay tả và cổ phải hơi tê dại. Chàng bèn quay nhìn Cổ Phiêu Hương, chỉ thấy trong cặp mắt của nàng, chợt hiện tinh quang sáng ngời. Nét mặt lộ sát khí quật cường, đôi môi sậm đen, thân hình lắc lư như muốn té ngã, thì bất giác, chàng đâm lo lắng thay cho nàng. Chàng đâu ngờ, chẳng những sinh mạng của tự mình đã lâm nguy mà sinh mạng của Cổ Phiêu Hương còn mong manh hơn. Bởi vì, ít ra, toàn thân nàng cũng bị trúng tới bốn năm miếng ám khí của đối phương.

Tuy nhiên, mặc dầu đã trúng kỳ độc, nhưng Cổ Phiêu Hương vẫn giữ tính quật cường đứng ngạo nghễ giữa đầu tràng không lộ vẻ gì là sơ hãi. Trong bụng nàng thầm nhủ, ngày nay tính mệnh đã khó thoát chết, nếu để thanh "Thiên lam" lọt vào tay hai gã ma đầu Lôi, Phỉ này, thì không biết lại giúp thêm khí thế hung hăng ác độc cho chúng tới mức nào.

Và không biết sẽ tạo thành bao nhiêu điều ác nghiệt nữa, cho nên nàng bèn nảy ra một quyết định, cố vận dư lực lên cánh tay mặt, vung mạnh một cái, liệng thanh "Thiên lam độc kiếm" hóa thành một đạo cầu vồng màu lam sáng chói, bay vèo xuống một vực núi sâu thẳm hàng ngàn trượng bên cạnh Bách Thú Nham.

Vietkiem.com